

har lavet sin helt egen originale forklaring på deltagelsen i krigen, og det er jo tilfældet, kan ikke begrunde, at vi ikke får den diskussion i det her land.

Jeg synes, det er vigtigt at understrege, at Irakkrigen og grundlaget for Irakkrigen spiller en meget stor rolle i den amerikanske valgkamp, i Storbritannien, og det afgjorde i realiteten det spanske valg for nylig. Det spiller også en rolle i australsk politik.

Jeg tvivler på, at danskerne er så meget anderledes end i de lande, og jeg synes, det er meget dumt, at regeringen er så afvisende med hensyn til at få det her diskuteret på en ordentlig måde.

Det er rigtig nok, at der jo er mange af de her ting, vi har diskuteret tidligere, det skal jeg ikke gå så meget ind i. Jeg vil så nævne to mere principielle ting, som jeg synes det er vigtigt at få sagt.

Det første er hele spørgsmålet omkring den internationale terrorisme. Det var en væsentlig begrundelse, måske den væsentligste begrundelse for George W. Bush, da han i sin tid gjorde Irak til den ondeste i ondskabens akse, at det var en forlængelse af kampen mod den internationale terror, og at det var og stadig væk er en afgørende begrundelse for Irakkrigen. Og der synes jeg, vi er nødt til at spørge os selv: Er terrorismen blevet svækket eller styrket af denne her krig? Og er det i det hele taget muligt at bekæmpe terrorismen militært?

Jeg synes, at de erfaringer, vi har fået indtil nu, og det er også det, som jeg mener sådan helt principielt, er, at den internationale terrorisme har en karakter, som gør, at det er udsigtsløst at forestille sig militære løsninger.

Jeg ved godt, at George W. Bush og andre taler om krigen imod den internationale terror. Men det er i virkeligheden et meningsløst udtryk, for der er ikke tale om nogen krig i klassisk forstand. Hvis man er i krig, så har man en fjende, som man er i krig imod. Hvem er fjenden her? Hvor er fjenden? Hvad gør fjenden? Man er ikke i stand til at identificere fjenden. Lige pludselig er der en aktion, som vi så det i Spanien her for ikke så længe siden.

Og derfor er det forfejlet at have en forestilling om, at man kan bekæmpe terrorismen militært. Det gør det hele meget værre, og det var også en af årsagerne til, at vi var imod denne her Irakkrig.

Det andet, det mere principielle spørgsmål, har at gøre med den verdensorden, som det her fører frem til, og der har vi jo lige haft debatten omkring FN. Hvem skal bestemme, om der skal indledes krige eller ej? Skal det være USA, eller skal det være verdenssamfundet? Der er mulighed for, at der kan indledes krig ifølge folkeretten, men det er altså FN, der har den kompetence til at beslutte det.

Og det er vi altså nødt til at finde ud af i det her land. Vil vi bare følge USA i det her tilfælde, eller mener vi, at der skal være en international retsorden? Den diskussion bliver jo yderligere vigtig, når man hørte statsministeren tale på høringen i sidste uge, hvor statsministeren jo i virkeligheden gik ind og støttede George W. Bushs tanker om forebyggende krigsførelse, hvor et land har lov til at gå ind og af sig selv, ud fra sine egne vurderinger, angribe et andet land, fordi man mener, det er nødvendigt for at forebygge andre former for konflikter.

Og undskyld jeg siger det: Det bliver altså en frygtelig verden, vi kommer til at leve i, hvis vi skal være i evindeligt krig mod hinanden.

Det var Immanuel Kant, der i sin tid formulerede tesen om den evige fred. Vi kommer fra den evige fred til den evige krig, hvis det bliver tilfældet, for der er jo mange diktatorer rundt omkring i verden, der er jo mange konflikter, der er meget ondskab, der er mange ting, man bør tage fat på, men spørgsmålet er: Skal krigen være midlet til at løse disse konflikter?

Med Irakkrigen har man sænket tærsklen for at påbegynde en krig, og den amerikanske regerings doktrin går ud på at sænke tærsklen for at indlede en krig. Og dér synes jeg, vi er nødt til at have nogle meget stærkere synspunkter på det i det her land.

Desværre fulgte vi USA i den situation. Vi gav efter for den amerikanske tænkning, og med statsministerens tale her for nylig, så må jeg sige, at vi også på sådan det holdningsmæssige plan og det mere principielle plan giver medløb til den tankegang. Og dér er vi altså nødt til i det her land at få en meget mere klar holdning til det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Søren Gade (V):

Grunden til, at jeg tager ordet, er, at hr. Holger K. Nielsen talte om, at man nu havde sænket tærsklen for at gå i krig og løse konflikter med krig.